

VIII

Hạnh vào bệnh viện trông Tường suốt từ đêm hôm qua và đến khi trời sáng, anh em trong phòng cảnh sát điều tra nói khan nói vãn mãi cô mới chịu về. Hạnh về văn phòng công ty và vào phòng làm việc của mình đóng chặt cửa lại. Trong cô, một cảm giác ân hận, xót thương xen lẫn cay đắng cứ trào lên trong lòng như đợt sóng. Từ lúc nhìn thấy Tường nằm bất tỉnh trên giường cấp cứu, xung quanh đầy những dụng cụ máy móc, cô bỗng bàng hoàng hiểu ra một điều là nếu bây giờ không có anh thì không hiểu cô sẽ sống như thế nào. Thời gian qua, tuy hai người không ở với nhau, nhưng hình bóng anh không lúc nào dứt ra khỏi cô. Càng ngày, sự xa cách càng làm cho cô thấy những nét đẹp chân chất trong con người anh và lắm lúc cô tự nghĩ rằng quả thật mình không còn xứng đáng với anh. Cũng chính vì như vậy mà thái độ của cô đối với Cheng thay đổi hẳn. Cô là người yêu ghét bộc lộ ra mặt ngay cho nên có gì không giấu được mọi người. Lẽ ra, cô đã về Công ty Tường An làm Giám

đốc rồi, nhưng Giám đốc Trần Phúc đã thuyết phục cô cố gắng ở lại với Phát Lộc một thời gian ngắn nữa. Nhiệm vụ mà Giám đốc Phúc giao cho cô là cố gắng tìm hiểu thêm phương thức tẩy rửa tiền của Cheng tại Việt Nam là như thế nào và Cheng mang ma túy ra khỏi Việt Nam ra sao.

Cheng biết Hạnh về và đang ở trong phòng làm việc. Cheng mang nước cho Hạnh. Cô nhân viên thư ký của Cheng nhìn Tổng giám đốc mang nước cho Phó tổng giám đốc bằng con mắt lạ lùng. Thực ra cô chẳng lạ gì mối quan hệ của hai người, nhưng cô cũng biết rõ là mối quan hệ đó đến nay thì chẳng còn gì, ngoài công việc. Cheng phải gõ cửa đến lần thứ ba mới nhận được tiếng nói khô khốc:

- Cứ vào đi.

Cheng mang ly nước vào, rút rề đặt lên bàn Hạnh:

- Tình hình anh Tường thế nào rồi? Nếu anh vào thăm Tường có được không?

- Anh ấy bị võ đầu, gãy bốn xương sườn, gãy tay trái. Không biết có qua nổi không?

- Công an đã phát hiện được gì chưa?

- Chưa, tai nạn xảy ra trong đêm, không ai nhìn thấy gì. Chỉ vài người nghe thấy tiếng xe quay ngoắt rít lên ghê rợn - Hạnh nói và nhìn nhu xoáy vào Cheng khiến ông ta chột dạ.

- Hiện nay anh ấy vẫn mê hay tỉnh?

- Mê man không biết gì nữa.

- Như vậy còn là may. Bị tai nạn vào đầu, nếu tỉnh táo là nguy hiểm lắm. Gãy xương sườn, gãy tay thì không ngại. Chỉ sợ cái đầu.

Cheng lấy ra một phong bì tiền:

- Em cầm lấy để lo việc cho Tường.

Hạnh cầm tập tiền rồi trả lại:

- Em vẫn còn. Anh cứ giữ lấy.

- Em làm sao thế? Chả lẽ anh không thể giúp đỡ em và Tường được chút ít hay sao?

- Giúp ư? - Hạnh quắc mắt - Anh Cheng, anh đừng giả nhân giả nghĩa nữa. Hãy nói ngay cho tôi biết: Kẻ nào định hại chồng tôi. Kẻ nào? Kẻ nào?

Hạnh chồm lên túm lấy áo Cheng.

- Em nói cái gì vậy? Hạnh, em điên rồi. Làm sao anh biết được việc đó. Em nói thế tức là nghi cho anh rồi.

- Có thực anh không biết không? Anh biết. Anh biết rất rõ kẻ nào đứng đằng sau vụ này. Có thể anh không làm, nhưng chắc chắn là anh có biết. Nào, nếu anh bảo anh không biết, anh hãy thề với hai đứa cháu nội của anh. Anh dám thề độc không?

Cheng lúng túng hồi lâu rồi thú nhận:

- Em nói vậy, tức là em đã tìm ra một điều gì đó. Đúng là có một số người đang rất căm tức Giám đốc Công an tỉnh và Tường. Họ bàn nhau phải loại hai người này ra khỏi guồng máy công an. Họ có nhờ người bắn tin cho anh, nhưng anh gạt phắt

ngay. Đây, em xem, và em có thể mang hai thứ này đến trình công an, nói hộ cho anh nếu họ tỏ ý nghi ngờ.

Cheng bật máy tính và mở hộp thư điện tử:

- Đây là thư kẻ nào đó gửi cho anh hai hôm trước.

Hạnh đọc thư: *"Gửi ông Cheng. Để công việc làm ăn thuận lợi, chúng tôi đã bàn tính là phải để hai người nghỉ việc - nghỉ vĩnh viễn, và bằng hai cách khác nhau. Với kẻ tình địch của ông thì giải quyết gọn, còn với sếp của nó, phải từ từ và có phương pháp riêng. Rất mong ông ủng hộ và cho ý kiến. Ký tên 007".*

Cheng lại đảo trang trên máy: *"Gửi ông 007. Tôi không hiểu các ông định nói về điều gì. Tôi không muốn biết, không quan tâm và càng không thể cho các ông ý kiến. Các ông muốn làm gì thì làm. Tôi không phải là công an, tòa án. Mong từ nay các ông đừng gửi cho tôi những lời lẽ lăng nhăng như vậy nữa".*

Chờ Hạnh đọc xong, Cheng giải thích:

- Hôm qua anh kiểm tra lại thì nó lại đổi hộp thư rồi. Với tên e-mail cũ của hắn, anh nhờ bưu điện tìm, nhưng cũng chưa thấy. Rõ ràng đây là kẻ rất am hiểu kỹ thuật vi tính. Rất có thể kẻ này gửi thư cho anh nhằm mục đích đánh lạc hướng cơ quan công an hoặc muốn đổ cái vạ này cho anh.

Hạnh cười nhạt:

- Vậy sao anh không nói cho em biết. Nếu như hôm qua, anh nói điều đó thì đâu đến nỗi này. Nếu anh là người vô can, anh có thể đến cơ quan công an khai báo việc này không?

- Liệu sự khai báo của anh có giúp được gì bây giờ.

Hạnh bật khóc nức nở.

Chờ cho Hạnh bình tĩnh trở lại, Cheng nghiêm giọng:

- Bây giờ hãy nói đi, làm sao em biết được điều đó?

Hạnh im bặt. Cô không biết nói thế nào thì cửa phòng bật mở. Cô thư ký trẻ của Cheng vào:

- Thưa ông Cheng. Rất mong ông thứ lỗi. Tôi đã nói điều đó với chị Hạnh. Hôm qua, ông mở hộp thư rồi quên đóng vì ông có khách. Lúc ông sai tôi vào lấy hộp đồng, tôi có đọc lén. Tôi có lỗi, nhưng tôi không mong ông tha thứ. Tôi sẽ xin nghỉ việc ngay sau đây.

Cheng hơi tái mặt rồi lại cười như không có chuyện gì xảy ra:

- Ra vậy. Nếu thế thì đó là lỗi ở tôi, đã không biết bảo mật. Cô báo cho Hạnh biết thế là tốt. Cần phải bảo vệ nhau, lo cho nhau... Cô không phải xin nghỉ việc, cô cứ làm ở đây, cho đến khi tôi nghỉ. Còn Tổng giám đốc mới chọn ai thì tùy, nhưng tôi vẫn giới thiệu hai người. Thời gian tôi ngồi ở cái ghế này, hai người đoán xem còn bao nhiêu?

- Chắc phải vài ba năm nữa.- Hạnh nói đứng
đứng.

- Không - Cheng xua tay - Hãy tính bằng
ngày chứ không phải bằng tháng.

Hạnh và cô thư ký nhìn nhau ngạc nhiên.
Cheng đọc được trong ánh mắt hai người điều đó:

- Các cô ngạc nhiên lắm ư?

Hạnh thủng thẳng:

- Mới ít hôm trước, anh còn nói là ở Việt Nam
cho đến khi đầu bạc răng long...

- Thì tôi bây giờ đầu bạc răng long thật sự rồi
còn gì. Chủ nhật vừa rồi phải đi nhổ răng, hôm
qua phải đi nhuộm tóc. Rồi cũng có lúc tôi nói cho
các cô hiểu, nhưng chưa phải lúc này.

*

Tường nằm trong bệnh viện, băng bó khắp
người và phải thở ôxy. Bác sĩ nói với Giám đốc
Trần Phúc:

- Thưa anh, chúng tôi đã chụp "xiti" não.
Không có vấn đề gì, nhưng không hiểu sao, đến giờ
này mà anh ấy vẫn hôn mê. Chúng tôi đã cho mời
hai bác sĩ thần kinh của bệnh viện Bạch Mai đến
hội chẩn.

- Cám ơn các anh đã hết lòng cứu giúp.
Chúng tôi xin rất cảm ơn.

- Sao anh khách sáo thế. Đó là bổn phận của
chúng tôi.

Anh bác sĩ đi khỏi, chỉ còn lại Giám đốc Trần Phúc và Vũ Văn Đắc. Đắc vừa đóng cửa xong thì bỗng Tường mở mắt. Trần Phúc mừng quá:

- Tường ơi, cậu tỉnh lại đi. Mình đây, Phúc đây. Có cả Đắc đây này.

Tường mở to mắt, nhưng nói đứt quãng, mệt mỏi và đau đớn:

- Các anh đừng lo quá. Em không hôn mê đâu, nhưng các anh làm thế nào để mọi người tưởng là em bị nặng. Rất có thể sẽ có kẻ vu vạ việc này cho Hòa "đen", nhưng các anh chớ nghe. Hòa "đen" đang thực hiện kế hoạch mới của em. Anh trực tiếp chỉ đạo cậu ấy thay cho em. Chiếc xe đâm vào em loại xe Toyota tải, hai cabin. Chiếc xe đó, có lẽ là của Công ty Thiên Sơn.

Giám đốc thở phào nhẹ nhõm:

- Cậu đóng kịch giỏi quá. Hôn mê một ngày rồi còn gì. Hạnh vừa cho tôi hay tin là có kẻ nào đó đã gửi thư điện tử cho lão Cheng và nói phải thanh toán cậu bằng con đường bạo lực và thanh toán tôi bằng con đường chính trị. Như vậy không nghi ngờ gì nữa là tại tỉnh mình đang có một tổ chức tội phạm rất nguy hiểm. Chúng hoạt động trên nhiều lĩnh vực: ma túy, tẩy rửa tiền; và không ngần ngại hành xử theo lối "xã hội đen".

Giám đốc quay sang Vũ Văn Đắc:

- Chúng ta phải tương kế tựu kế. Đồng chí bố trí lực lượng cẩn thận để bảo vệ Tường, đồng thời

bàn với lãnh đạo bệnh viện. Chúng ta cứ nói thẳng với các anh ấy các yêu cầu nghiệp vụ của mình, chắc chắn họ sẽ giúp đỡ.

- Chúng ta có cần áp dụng biện pháp nghiệp vụ với Cheng không?

- Không, hãy cứ để ông ta yên tâm với công việc kinh doanh mới của mình. Nhưng các đồng chí hãy thử nối những kẻ này lại với nhau xem có được không: Lê Minh - Túy - Tiến - Cheng.

Nghe Giám đốc nói, Tường hiểu ra, anh cười nhăn nhó và cố nói:

- Chúng là một đay.

*

Lê Minh đang ngồi viết lại quy hoạch sản xuất mới của Trại và nghe chương trình phát thanh của tỉnh bằng chiếc đài bán dẫn luôn mang theo người. Bỗng hần buông bút vịn to volume đài: *"Theo tin từ bệnh viện đa khoa của tỉnh, tình hình sức khỏe Trung tá Vũ Mạnh Tường vẫn đang diễn biến theo chiều hướng xấu. Huyết áp tụt liên tục, nhịp tim loạn, và cho đến giờ Trung tá Tường vẫn không tỉnh. Chánh văn phòng Công an tỉnh cho biết, hiện nay Công an tỉnh đang tập trung truy tìm chiếc xe gây ra tai nạn. Có khả năng đó là một chiếc xe tải, loại gầm thấp. Không có dấu hiệu gì chứng tỏ đây là vụ âm mưu giết hại Trung tá Tường"*.

Lê Minh nghe và gật gù, mẫn nguyện. Hắn châm thuốc lá hút và ngả người ra ghế, lim dim mắt. Một cán bộ quản giáo vào nói:

- Anh Minh chuẩn bị làm việc với anh Hà ở Công ty Thiên Sơn.

Hà mang theo một chồng sách. Toàn là sách nông nghiệp. Anh ta có vẻ thạo quy chế của Trại nên giao nó cho quản giáo:

- Thưa anh, đây là một số sách kinh tế và nông nghiệp. Anh Minh nhờ ông Túy mua hộ... Xin các anh kiểm tra xong rồi giao cho anh Minh.

- Anh cứ để vào góc kia - Thái độ anh quản giáo không chút thiện cảm - Chúng tôi sẽ kiểm tra sau.

Thấy người quản giáo căng thẳng, Lê Minh chột dạ nháy mắt cho Hà. Hắn ta đến đưa cho quản giáo bao thuốc ba số 5.

- Anh cầm lấy hút tạm.

- Cảm ơn. Tôi dùng thuốc Lào quen rồi - Nói rồi anh quản giáo ra khỏi phòng - Các anh cứ bàn với nhau về kế hoạch sản xuất. Tối nay, Ban giám thị sẽ nghe anh Minh báo cáo lại.

- Vâng ạ! Thưa Ban, tôi nhớ - Lê Minh sung sướng đáp.

Chỉ còn hai người, Lê Minh bảo Hà:

- Các anh giải quyết vụ thằng Tường giỏi lắm. Tôi sẽ có thưởng.

- Sao lại sẽ... mà không phải là bây giờ? - Hà nói không úp mở gì cả.

- Được thôi. Tạm ứng lấy hai ngàn đôla. Khi nào có kết quả thằng Tường hoặc chết, hoặc vĩnh viễn tàn tật, ta sẽ thưởng thêm gấp ba như vậy. Anh đã kiểm tra lại chiếc xe chưa?

- Dạ rồi, xe chỉ bị móp đầu tí chút. Mai cho sơn sửa lại. Hiện đang cất kín trong gara. Ông cứ yên tâm.

- Hàng về đủ chưa?

- Dạ đủ, nhưng chưa lấy ra.

- Phải hết sức bí mật. Bí mật là sự sống còn của tất cả chúng ta. Anh nhắc ông Túy là phải nghe theo lời tôi. Có được bao nhiêu tiền, hãy chuyển qua Thành Đạt, và nhắc thằng Tiến cần giải quyết sớm tay Giám đốc.

Thấy có bóng người từ bên ngoài, Lê Minh cao giọng:

- Nếu như trồng toàn bộ vải thì phải cần ba ngàn cây vải giống. Liệu Công ty Thiên Sơn cung cấp được bao nhiêu? Tối đa là một ngàn. Như vậy còn hai ngàn, ta phải đi mua ở Công ty giống cây trồng trung ương. Lượng phân chuồng bón lót ban đầu là hơn một trăm tấn, chưa kể ba tấn phân vi sinh...

*

Tâm đi kiểm tra khu vườn vải về thì bắt gặp toán công nhân đang xếp dỡ gỗ khung nhà từ trên xe xuống. Họ làm rất cẩn thận và cứ như là đang

xếp đồ dễ vỡ. Một tay tổ trưởng tay cầm quyền số đứng chỉ huy

- Xếp các cột mang số một. Từ một a (1A) đến một ét (1S). Toàn bộ đòn tay bằng vầu xếp sang một bên. Đòn tay số chẵn để riêng, số lẻ để riêng.

Tâm nhìn cảnh khuôn khung nhà sàn, anh nhíu mày suy nghĩ: "Lạ nhỉ, mấy bộ khung nhà lần trước bán cho ai? Chả lẽ lão Túy ngu đến mức mua khung nhà sàn mà lại bằng gỗ nhóm năm. Tại sao xếp gỗ mà chúng lại gượng nhẹ như vậy? Mà tại sao khung nhà lại được làm cầu thả đến thế kia. Có cây gỗ vẫn còn vỏ. Rõ ràng đây là khung mới chứ không phải khung cũ. "Ta thử đến đó xem sao"

Nghĩ vậy, Tâm cầm theo cuộn thước dây, thủng thẳng đến chỗ tay công nhân đang chỉ huy xếp gỗ.

- Bao nhiêu tiền một khung nhà này đấy ông bạn? - Tâm hỏi.

- Chịu, cái đó phải hỏi ông Túy.

- Khung nhà đều rồi, toàn gỗ tươi.

Tâm vừa nói vừa quan sát những cây gỗ và anh thấy có cây gỗ bị vá những mảnh có màu khác.

Một gã công nhân mặt mũi nom dềnh dềnh sát khí đang đứng ghi chép trợn mắt nhìn Tâm:

- Thôi, ông biến ra chỗ khác. Ở trại này, ai biết việc người ấy, đừng có hỏi, không khéo mang họa vào thân đấy.

- Làm gì mà ghê thế. Ông Túy lành như đất. Lão nông chi điên...

- Ông chả hiểu gì cả, hãy đi mà đo độ kiềm, độ axit của ao cá chép vàng. Sắp đến tết rồi, ông Túy lại chuẩn bị mang cá đi biếu đấy. Nó mà chết là đời ông ra cái lạt.

Tâm tỏ vẻ bất cần vừa ra khỏi bãi thì Liễu, vợ Túy gọi:

- Chú kỹ sư, lại đây tôi bảo.

- Thưa, chị gọi em.

- Chú giúp tôi xoay lại cái bàn phấn. Ông ấy kê cho tôi đúng hướng mặt trời thành ra trang điểm không thật mặt. Lúc trong nhà, tưởng là đẹp, ra ngoài nắng mới thấy như quét vôi vào mặt.

- Nước da như của chị, dùng dùng son phấn.

Liễu phồng mũi vì được câu khen đúng chỗ. Chỉ mất vài phút, Tâm đã xoay xong hướng chiếc bàn. Liễu đơn đả:

- Mời chú ngồi uống nước.

Họ ra ngồi ngoài hiên. Liễu tự tay pha nước cam cho Tâm:

- Năm nay chú Tấn bao nhiêu tuổi rồi?

- Em hai mươi tám.

- Thế mà chưa vợ con gì ư?

- Nghèo quá, chưa dám nghĩ đến chuyện lấy vợ. Chị tính công ăn việc làm của em chưa ổn định, lại không nhà không cửa, ai dám nhìn đến.

Liễu nghe Tâm nói vậy thì cười:

- Lấy vợ bây giờ thì có gì khó khăn, ở trang trại đây có mấy đứa nhân viên hay lắm, nếu chú ưng đứa nào, chị làm mối cho.

- Em mới vào làm được ít ngày, chưa dám nghĩ đến chuyện đó. Hôm nọ lúc em đi với ông đến một nhà máy đồ hộp, gặp anh Tiến, anh ấy cũng bảo làm mối cho em cô nhân viên vi tính. Em không dám, mình thân phận chân lấm tay bùn thế này...

Nghe nói đến Tiến, Liễu sầm mặt:

- Tin thế nào được thằng ấy! Nó đang muốn tống tôi ra khỏi nhà này.

- Em xin lỗi chị, chuyện con chồng không ưa dì ghẻ là bình thường. Mà kẻ nào dám gây sự với chị đây?

- Tôi biết chứ, người ngoài thì không dám, mà toàn những đứa con cháu trong nhà. Còn thằng Tiến, nó chỉ tử tế ngoài mặt để ông ấy rót tiền cho làm ăn. Rồi hầu bao của ông ấy ra, Công ty Thành Đạt của nó chết sớm.

- Sao người ta đồn, Thành Đạt là công ty mạnh nhất tỉnh về tin học và đầu tư bất động sản.

- Ấy, cũng là chết từ đầu tư bất động sản. Đất đai, nhà cửa mua vào lúc đang sốt, nay giá hạ, vàng thì lên giá như tên lửa, bán không ai mua. Nợ ngân hàng hàng chục tỉ. Toàn lấy tiền của vợ chồng tôi đi trả lãi ngân hàng. Đó là chưa kể chuyện nó đầu tư nhà cửa trong Sài Gòn, bị lừa mất mấy tỉ

Liều nói dường như không cần giữ gìn và nhìn Tâm bằng ánh mắt tin cậy:

- Từ hôm chú đến, tôi để ý lắm, ông ấy cũng cho người không rời mắt khỏi chú đâu. Nhưng bây giờ thì chúng tôi tin. Hôm qua ông ấy nói với tôi, chú đúng là kỹ sư yêu nghề. Mà này, đẹp trai như chú, sao lại chọn cái nghề "quần đùi áo bông"?

- Sao lại "quần đùi áo bông"?

- Thì mùa đông, phải mặc áo bông, nhưng khi lội ruộng, chỉ phải mặc quần đùi là gì? - Liều cười khoái chí. Tâm đưa đẩy:

- Người như chị, sống ở thành phố hợp hơn. Ở đây, tuy chả thiếu gì, nhưng mãi tuổi xuân nơi trang trại, xem ra hơi phí.

Liều thở dài ngán ngấm:

- Biết làm thế nào được.

- Sao chị không xin ông cho lập công ty con, cũng là công ty vệ tinh cho Thiên Sơn. Chị mở văn phòng giao dịch tại Hà Nội. Người như chị lại giỏi giao du, đi cửa nào mà chả lọt.

- Hay, ý kiến hay. Ừ nhỉ, tại sao tôi không nghĩ ra điều này. Chú giúp tôi nhé. Nhớ cẩn thận với thằng Hiếu và thằng Hà đấy. Chúng nó là "Giave" của ông Túy. Ông ấy tin chúng còn hơn cả tôi, hơn cả thằng Tiến.

- Chị ạ, hôm nào ông Lê Minh đến đây, chị nói với ông cho em gặp. Nghe nói ông giỏi kinh doanh lắm. Em muốn hỏi ông ấy vài kinh nghiệm.

- Lê Minh không đến nữa đâu. Nghe nói, Giám đốc Công an tỉnh quật cho Giám thị một trận ra trò vì tội cho Lê Minh đến đây. Từ nay, có việc gì, phải vào trại mà làm. Ông Minh và nhà tôi, ngày xưa gần bó lăm. Nhưng lúc ấy khó gần. Lão Lê Minh có ánh mắt đến khiếp.

*

Giám đốc Trần Phúc đang ngồi làm việc thì có sĩ quan trực ban vào báo cáo:

- Báo cáo Giám đốc, có anh Vọng là nhà báo, xin gặp có việc gấp.

- Anh ấy có nói việc gì không?

- Dạ, không, mà chỉ đề nghị xin gặp khẩn cấp và chỉ gặp Giám đốc thôi.

- Đồng chí mời anh ấy vào.

Lát sau, Vọng được dẫn vào phòng làm việc của Trần Phúc.

- Chào nhà báo. Nghe nói dạo này cậu làm đại diện cho báo *Lao Động* ở tỉnh ta phải không?

- Vâng ạ. Em mới chuyển sang được ba tháng. Hôm nay em xin gặp giám đốc là về chuyện vụ án anh Tường. Em biết kẻ nào hại anh Tường.

- Cậu uống nước đi. Nào, cứ nói hết, tôi nghe.

- Thưa Giám đốc, tối hôm đó, anh Tường đã gặp Hòa "đen", đối tượng đang bị truy nã từ hồi vụ Tiên "chỉ", tại quán cà phê Paloma. Em ngồi gần đó nên biết rất rõ. Sau đó thì anh Tường về và bị tai

nạn. Em cho là tên Hòa đã bày kế đưa anh Tường đến, sau đó cùng đồng bọn gây ra vụ tai nạn nhằm giết anh Tường để trả thù. Em đã viết xong bài báo, nhưng trước khi đăng, em muốn hỏi ý kiến Giám đốc. Tại sao Tường lại gặp Hòa "đen" mà không bắt hấn?

Trần Phúc tái mặt:

- Cậu đã nói với ai chuyện này, và bài báo đã có ai đọc chưa?

- Em chưa nói với ai, và chưa ai đọc bài báo này.

- Cậu viết bài báo này ở đâu?

- Bằng máy vi tính ở văn phòng. Máy anh em chung nhau một máy.

Trần Phúc đứng phắt dậy:

- Vọng, tôi sẽ giải thích rõ mọi việc cho cậu. Nhưng bây giờ, cậu chạy về văn phòng, xóa ngay bài báo này. Sớm phút nào hay phút đó. Tất cả thông tin cậu vừa nói, nó liên quan đến một kế hoạch của Công an tỉnh, mà người chỉ đạo là tôi. Nó liên quan đến sinh mệnh của đồng chí Tường. Nhanh lên... về nhanh lên. Khi nào xong việc, quay lại đây.

*

Vọng về đến văn phòng thì đã thấy một nữ phóng viên đang ngồi trước máy đọc bài báo của mình. Anh vội lôi cô ta ra:

- Làm cái gì thế! Em đang đọc bài báo của anh.

- Thôi thôi, anh có việc gấp.

- Anh gặp thằng Hòa "đen" à?

- Nhầm rồi. Hóa ra người khác, giống Hòa "đen" quá. Lúc nãy đi vào phòng cảnh sát điều tra, gặp lại, mới ngã ngửa ra đó là công an.

- Thế mà dám bịa như thật. Nào là mất Hòa "đen" thế nọ, mồm Hòa "đen" thế kia. Không khéo rồi lại có đứa cho mười phút sung sướng như lần trước - Cô phóng viên bữu môi rồi ngúng nguẩy đi.

Vọng xóa hết thông tin trong máy, anh lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm rồi lại đến phòng Giám đốc Công an tỉnh. Lần này, ngoài Giám đốc còn có một người khác, đó chính là Hòa "đen".

*

Sau khi trốn thoát khỏi sự truy lùng của cảnh sát điều tra, Chu và Phụng "vải" chuồn xuống Hải Phòng và sống lang bạt ở các nhà nghỉ. Thường là Chu chọn nhà nghỉ không sang trọng lắm nhưng nằm ở vị trí kín đáo. Được vài ngày thì Phụng chịu không nổi, cô ta khóc tím mắt:

- Em chán sống cảnh thế này lắm rồi. Chả lẽ mình cứ chui lủi mãi ư.

- Anh cũng biết thế, nhưng bây giờ trở về, công an họ bắt ngay vì chắc chắn họ cho là em và

anh bày mưu giết thằng Quả. Mà em đọc báo thì biết đấy. Thằng Quả là dân buôn bán ma túy, mất nó, công an không lần ra đầu mối. Chúng ta cứ chờ thêm thời gian nữa, anh tin là thế nào họ cũng bắt được bọn thủ phạm chính, lúc đấy chúng ta sẽ tính.

- Vào tù còn sướng hơn thế này. Cứ nơm nớp lo bị bắt. Anh thấy báo *An ninh thế giới* đăng lệnh truy nã chúng mình chưa?

- Biết quá đi chứ. May mà thằng chủ nhà không đọc báo.

Chu an ủi, vỗ về Phụng rồi bảo:

- Em ở nhà, anh đến chỗ một thằng đệ tử thăm dò xem tình hình thế nào. Anh đi đến chiều thì về. Em đừng đi đâu nhé. Có đói, cứ gọi chủ mang đồ ăn đến cho, hoặc em kêu taxi đi dạo chốc lát cho khuây khỏa.

- Em chả đi đâu hết. Anh cứ đi, tối về chúng ta đi ra Đồ Sơn.

- Được, mà có lẽ chúng ta nên chuyển chỗ ở khác. Theo anh, ngày mai, ta đi Quảng Ninh và thuê riêng mỗi đứa ở một nhà nghỉ khác nhau. Anh đi đây.

Chu đi rồi, Phụng cứ ngồi thở ngán than dài. Bỗng dưng, Phụng như bừng tỉnh, cô thay quần áo, mang theo vài thứ đồ lặt vặt rồi xuống nhà và kêu một chiếc taxi.

- Cho tôi đến công an thành phố.

Xe chạy đến trụ sở Công an thành phố Hải Phòng. Phụng trả tiền, xuống xe, vào phòng tiếp dân. Anh sĩ quan trực ban niềm nở đón:

- Chị có giấy hẹn làm việc ở phòng nào?
- Em xin gặp anh chỉ huy phòng Cảnh sát hình sự.
- Chị có thể nói là gặp có việc gì không?
- Em chỉ nói với chỉ huy thôi ạ. Có việc cần lắm.

Anh sĩ quan trực gọi điện thoại:

- Alô, anh Dương, Trưởng phòng đấy à. Có một cô gái xin gặp anh... Vâng, cô ta không cho biết tên... Chỉ xin gặp Trưởng phòng thôi.

Phụng ngồi nép một chỗ và rất lo sợ. Lát sau, Trung tá Dương Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự đến.

- Chị cần gặp tôi?
- Vâng, em là Phụng. Hoàng Thị Phụng ở Vĩnh Phú đây. Em đang bị truy nã. Em xin ra đầu thú.
- Thế còn Chu đâu?
- Anh ấy đang đi tìm bạn, em trốn đến đây.

*

Ngay lập tức, Trung tá Dương huy động một tổ cảnh sát đến mai phục quanh nhà nghỉ. Nhưng cho đến khi trời tối, vẫn không thấy bóng dáng Chu đâu. Anh tổ trưởng gọi điện về xin ý kiến

Dương và nhận được lệnh chỉ để lại một trinh sát, còn tất cả về Công an thành phố và tiến hành một cuộc lục soát tất cả các nhà nghỉ. Khi anh em vừa ra khỏi cửa thì thấy có một chú bé con đến nói với chủ nhà nghỉ:

- Chú cho cháu gửi thư này cho cô Phụng.

Chủ nhà chưa kịp cầm thì một trinh sát giữ ngay lấy. Các cảnh sát hình sự mở thư ra xem: "Em Phụng. Anh phải đi xa đây. Anh đã ở tù một lần rồi nên sợ lắm. Em cứ về nhà và nói mọi việc do anh sai. Em chỉ làm theo những gì mà anh chỉ dẫn. Chúc em may mắn. Lê Bá Chu".

Họ mang lá thư về Phòng Cảnh sát Hình sự và đưa cho Phụng xem. Cô òa lên khóc.

- Cô có biết Chu sẽ đi đâu không?

- Anh ấy không nói, nhưng có lẽ anh ấy sẽ ra Quảng Ninh hoặc trốn sang Trung Quốc

*

Chuyện Hòa "đen" ra đầu thú công an và được tại ngoại khiến giới giang hồ ngạc nhiên, trong đó có Minh "hói". Ngày xưa, Minh "hói" đã có thời gian cùng Hòa đi buôn thuốc phiện. Nhưng từ khi Hòa làm con rể Tiên "chỉ" thì hai người không hề quan hệ với nhau nữa. Mối thù giữa hai bên càng tăng khi mà Tiên "chỉ" bị Minh "hói" nghi cho là thủ phạm chính giết Thanh "sói". Nhưng rồi vụ án đã được làm rõ, chính vì vậy, Minh "hói" rất

muốn nối lại quan hệ với Hòa. Là người đã từng làm ăn với nhau nên Minh hiểu Hoà cũng là một kẻ túc trí đa mưu và có máu liều.

Minh "hỏi" đến nhà Hòa "đen". Hòa đang bế con chơi ở ngoài sân, vợ Hòa thì đang chăm cây cảnh. Minh "hỏi" đứng ngoài cổng ngắm nghía hồi lâu bằng con mắt thêm muốn. Hòa liếc ra ngoài thấy Minh vội chạy ra mở cổng:

- Chào ông anh. Ông anh đi đâu thế này?

- Chẳng đến thăm chú thì còn đi đâu nữa.

Nghe Minh nói vậy, Hòa có vẻ lúng túng rồi mở cổng.

- Em mời anh vào nhà. Từ hôm em về đến giờ cũng chưa đi đến thăm nom ai được cả.

Hai người vào nhà, Hòa rót nước mời Minh. Minh ngắm nhìn ngôi nhà rồi gật gù:

- Suốt thời gian vừa rồi chú dạt đi Trung Quốc à?

- Vâng. Sống lang thang như một con chó. Chịu không nổi nữa rồi, em phải về. Ngẫm lại, tội của em có ra tòa cũng chỉ năm năm là kịch bản. Thôi thì cứ nằm kho hai hoặc hai năm rưỡi rồi về, như thế lại được yên thân.

- Thế sao cảnh sát điều tra lại rộng rãi với chú như vậy?

- Thì chính sách đối với người ra đầu thú mà lại.

Minh "hỏi" trầm ngâm:

- Trước kia, cũng có lúc anh không phải với ông cụ, với chú. Nói thật là sau cái chết của cái Thanh, mấy vụ trả thù vặt là anh làm. Chuyện cũ, hôm nay, anh đến xin chú tha lỗi.

Nói rồi Minh đến bàn thờ có ảnh Tiên "chỉ", châm ba nén hương và rút trong túi ra một phong bì có đựng năm trăm ngàn, đặt lên bàn thờ và thành kính đứng khấn vái.

- Thừa hương hồn anh Tiên, em là thằng Minh "hói" đây. Dưới tuổi vàng, anh có khôn thiêng chúng giám cho em là anh em cùng hội cùng thuyền với thằng Hòa, con rể anh. Em có lỗi với anh, với gia đình, với Hòa, em mong tha tội và phù hộ độ trì cho chúng em được hai chữ bình an.

Minh khấn khá to và nghe giọng khấn thật lòng như vậy, Hòa cũng mỉm lòng.

- Em biết. Nhưng thôi chuyện cũ rồi dù sao thì bố em cũng không phải là kẻ giết người. Em cũng đang muốn tìm đường sống, bởi vì theo anh Tường nói việc đưa em ra xét xử cũng còn lâu. Anh có cửa nào, cho em theo với.

- Anh lập công ty chú biết rồi chứ gì?

- Em cũng mới nghe nói. Anh làm với tay Tiến thì hay quá còn gì.

- Nếu chú không chê, về với anh. Anh thích những người quyết đoán, dám làm dám chơi như chú.

- Vậy em sẽ làm việc gì?

- Hiện nay đang có một số nơi nợ tiền mua đất, mua nhà của công ty, nhưng đòi thì khó quá, họ cứ lì ra. Đưa ra tòa mà kiện thì chẳng có thứ thủ tục gì bởi khi mua bán có ký hợp đồng đâu.

Hòa lặng đi suy nghĩ một lát rồi lắc đầu:

- Em nói anh đừng giận, nếu đi đòi theo kiểu ngày xưa em xin chịu.

- Không, có kiểu khác. Làm sao vừa đòi được tiền lại vừa an toàn. Chú cứ yên tâm, anh bây giờ cũng nhát đòn lắm.

Nghe vậy, Hòa đồng ý.

- Ngày mai em sẽ đến công ty anh.

Mình "hỏi" vỗ vai Hòa:

- Còn việc này nữa anh muốn hỏi chú.

- Anh cứ nói đi.

- Chú còn nhớ ông Túy chủ trang trại Thiên Sơn không?

- Em lạ gì ông ấy. Ngày xưa, khi em còn chạy cơm đen cũng đã nhiều lần giao hàng cho ông ta. Bây giờ nghe nói ông ấy giàu có lắm, lại có thằng con đầy thế lực. Nhưng anh nhắc đến chuyện ấy làm gì?

- Ông Túy nghe tin chú về, cũng muốn gặp chú.

- Anh có biết gặp để làm gì không?

- Không rõ. Nhưng mấy lần ngồi nói chuyện với ông ta, nhắc đến chú, ông ta có vẻ quý mến lắm. Ông ấy kể mãi cái lần chú đánh lừa mấy tay

công an ở Lai Châu, đưa trót lọt bốn chục cân thuốc phiện về Hà Nội. Thôi, theo anh chú cứ đến gặp ông ấy xem sao. Người ta cần mình, chắc là cũng có lý gì đó.

- Em chỉ muốn làm việc gì lật vặt thôi để kiếm đồng tiền sống qua ngày. Bởi vì, chưa biết tòa sẽ xử lúc nào. Và mức án ra sao.

- Như thế này. Chú tin anh đi. Anh sẽ đảm bảo cho chú có mức án dễ chịu. Án treo là được chú gì?

Hòa trố mắt ngạc nhiên:

- Anh nói thật đấy chứ?

- Với những chuyện thế này chú biết tính anh rồi. Anh chưa bao giờ đùa. Anh hứa với chú tòa sẽ tuyên cho chú mức án ba năm án treo.

Hòa thần thờ.

- Em tin anh. Thôi thì trăm sự nhờ anh. Anh bảo gì em cũng xin vâng.

- Thế nhé. Ngày mai anh đến đây đưa chú vào Thiên Sơn.

Minh rút ra một tập tiền dúi cho Hòa:

- Chú cầm lấy tiêu tạm. Mọi việc ta bàn sau.

*

Sau mấy lần hẹn hò không thành, cuối cùng Túy và Tiến cũng mời được Phó chủ tịch tỉnh Lê Văn Chi đi ăn cơm tối. Cũng là để tránh mọi người dòm ngó, Túy mời ông Chi lên khách sạn Melia ở

Hà Nội ăn cơm tự chọn. Túy gọi cô nhân viên lấy cho chai rượu vang Medoc của Pháp sản xuất từ năm 1990, rồi với vẻ sành điệu, khi cô nhân viên rót ra ly mời thử, Túy uống một ngụm rượu nhưng không nuốt ngay mà ngậm trong miệng một lát rồi hít sâu như muốn để hơi rượu ngấm vào từng phế nang của phổi... Mắt Túy lim dim, trầm tĩnh. Rồi hần mở mắt ra, cười và ra hiệu cho cô gái rót đều ra ba chiếc ly pha lê cao chân.

- Xin chúc sức khỏe ông anh. Năm hết Tết đến rồi, ông anh dành cho đàn em thời gian thế này là quý quá. Trong mấy năm qua, nhờ anh giúp đỡ, cho nên trang trại Thiên Sơn cũng như Công ty Thành Đạt của thằng cháu đây ăn nên làm ra, cái đó có sự che chở, giúp đỡ của anh.

Ông Chi cười thỏa mãn nhưng rồi lại nghiêm ngay nét mặt:

- Các anh làm ăn được chúng tôi rất mừng. Nhưng từ sau vụ Lê Minh, nói thực là trên Trung ương, họ nhìn tôi bằng con mắt cũng có khác. Nói thật, những kiểu làm ăn của Lê Minh đến ông tổ mình sống lại cũng không thể phát hiện được. Thời buổi bây giờ phức tạp thế đấy. Có những người mới hôm trước là anh hùng, hôm sau đã là tội phạm. Lại có những người danh là nhà thơ này, nhà văn kia nhưng rồi đến lúc đổ bể thì hóa ra văn thuê viết, thơ thuê làm. Rồi cậy có tiền thuê mấy thằng bồi bút tâng bốc lên, thế là thành hội viên nọ hội

viên kia. Cho nên các anh làm ăn phải hết sức cẩn thận. Nếu xảy ra chuyện gì thì cứ việc công phép nước tôi làm, lúc ấy đừng có trách.

Tiến nói bằng giọng lễ phép:

- Thưa chú, cháu có biết những chuyện làm ăn ma bùn của Lê Minh, nhưng nói thật biết mà không dám nói, bởi vì hồi đó ông ấy quá khỏe. Còn việc làm ăn của cháu, chú cứ yên tâm. Làm tư vấn, đầu tư bất động sản, làm tin học thì có muốn phạm tội cũng không được. Bên kiểm toán đã có báo cáo gửi chú chưa?

- Có rồi. Chú đã đọc và rất mừng. Theo chú nếu không có gì phải giữ bí mật lắm, cháu nên kiếm một tay nhà báo nào đó bảo nó viết cho một bài để bàn dân thiên hạ người ta rõ phương thức làm ăn, cung cách quản lý của mình. Bài học trong sản xuất kinh doanh của Công ty Thiên Sơn cũng đã được tỉnh báo cáo lên Bộ Nông nghiệp. Tết xong, sẽ có một đoàn khảo sát của Bộ về nghiên cứu và nhân rộng ra toàn quốc. Tỉnh ta cũng sẽ mở hội nghị nhân điển hình tiên tiến trong sản xuất nông nghiệp, đặc biệt là chú trọng về thay đổi cơ cấu cây trồng vật nuôi. Làm nông nghiệp bây giờ không phải là lo đủ ăn mà phải biến nó thành nền kinh tế hàng hóa. Cho nên anh Túy phải chuẩn bị thật kỹ càng các số liệu cần thiết.

Túy cười rạng rỡ:

- Thú thật với anh, em cũng không ngờ rằng có ngày lại được như thế này. Em nhớ mãi hồi xin thuê đất lập trang trại, cả tỉnh chỉ có mỗi anh ủng hộ. Ông Phó chủ tịch tỉnh phụ trách nông nghiệp hồi ấy còn bĩu môi bảo em, cậu thì chỉ có biết cấy hái và gặt trên chiếu, ý ông ấy nói là em chỉ biết mỗi đánh bạc mà thôi. Nhưng thưa anh, hôm nọ giỗ bố ông ấy, em biếu năm chục cân cá, hai chục con vịt. Lúc ấy ông mới công nhận là em có tầm nhìn xa.

Tiến nói rụt rè:

- Thưa chú, mạng vi tính ở ủy ban hoạt động ra sao ạ?

- Rất tốt! Rất tốt! Nhờ có nó đỡ bao nhiêu thời gian, lại tiết kiệm được hơn một chục biên chế. Bây giờ buổi tối tôi ngồi ở nhà mở máy ra là có thể biết hết ngày hôm nay ở ủy ban đã làm được những việc gì. Nhưng cũng có vấn đề này...

Tiến nói với vẻ sốt ruột:

- Có vấn đề gì hả chú?

- Tay kỹ sư tin học của văn phòng ủy ban bảo rằng tốc độ xử lý của máy hơi chậm có lẽ cần phải nâng cấp. Thứ hai là việc bảo mật thông tin không hiện đại; bọn tin tặc muốn mở khóa xâm nhập mạng không khó lắm.

Tiến cười:

- Chuyện vặt mà chú. Tuần tới cháu nhập một loạt máy mới về, cháu sẽ đổi lại cho ủy ban

chiếc máy chủ. Còn chiếc máy cũ cháu xin lại và mang tặng cho Công an tỉnh hoặc cho Sở Văn hóa. Về gài mật khẩu mới chú cứ bảo anh kỹ sư tự làm bởi vì anh ấy đã học rất bài bản.

Ba người ngồi uống rượu với nhau được một lát thì Tiến nói sang chuyện khác.

- Chú ạ, có việc này, chuyện nội bộ của chính quyền lẽ ra cháu không được tham gia nhưng nếu chú cho phép cháu xin được nói.

- Cứ nói đi, người nhà cả có gì mà ngại.

- Cháu thấy việc xử lý cán bộ của tỉnh mình có nhiều điều không hiểu nổi. Cục trưởng hải quan tỉnh để hơn một chục cán bộ bị kỷ luật, bị đưa ra tòa vậy mà vừa rồi vẫn còn được khen thưởng. Chi cục thuế làm thất thoát hơn 10 tỉ, vậy mà chi cục trưởng lại vô can... Rõ ràng chuyện quy trách nhiệm và xử lý cán bộ thiếu tinh thần trách nhiệm đang rất có vấn đề. Ngay ở Công an tỉnh cũng vậy, Giám đốc Công an để một trưởng phòng cảnh sát hình sự quan hệ với bọn xã hội đen; lại một thiếu tá vừa bị Cục Cảnh sát Điều tra của Bộ bắt vì dính đến đường dây buôn bán ma túy; rồi phòng hậu cần, cô thủ quỹ tham ô gần trăm triệu, vậy mà Giám đốc vẫn yên vị... Dân người ta bàn tán lắm. Cháu nói điều này chú tha lỗi, họ còn bảo rằng, chú là Phó chủ tịch phụ trách nội chính chắc là được mấy ông ấy nuôi chu đáo nên đã bỏ qua.

Túy lườn Tiến:

- Mày nói lằng nhằng. Việc của chính quyền
mày biết cái gì mà tham gia.

Chi sâm mặt:

- Cháu nó nói đúng đấy. Tôi và anh già cả rồi.
Bọn trẻ bây giờ nó có cách nhìn khác. Chúng nó
sòng phẳng hơn trong quan hệ, trong làm ăn và
chúng nó dám làm hơn. Việc của Giám đốc Trần
Phúc, lãnh đạo tỉnh cũng đã xem xét đến. Trong
buổi kiểm điểm trách nhiệm tuần trước, Trần Phúc
cũng đã thẳng thắn nhận khuyết điểm, và xin được
thôi giữ chức giám đốc công an tỉnh. Nhưng ông Bí
thư và Chủ tịch thì không nghe. Đúng là tổ chức
nói thế nào cũng được. Họ bảo rằng, việc Công an
tỉnh phá được vụ án Lê Minh, triệt được băng
nhóm Tiên "chỉ"; làm trong sạch được nội bộ thì rõ
ràng công an vẫn rất mạnh, rất đáng tin cậy. Nếu
như vụ án vừa rồi mà để Bộ Công an xuống làm thì
việc Trần Phúc mất chức là đương nhiên. Nhưng
vụ này lại do chính Trần Phúc chỉ đạo cho nên chỉ
phải rút kinh nghiệm trong công tác quản lý cán
bộ. Tôi có quan điểm khác... nhưng thôi tỉnh đã
quyết thế rồi mình phải chấp hành.

Tiến thủng thẳng:

- Cháu sợ rằng trên Trung ương người ta
không nghe đâu. Chú thấy như mấy vụ án tham
nhũng mà Bộ Công an mới làm vừa rồi đấy, quan
điểm nhất quán từ trên xuống là phải xử lý

nghiêm tất cả những người phạm tội dù bất kể người đó ở cương vị nào. Cháu biết, một số cán bộ lão thành của tỉnh đã ký thư tập thể gửi lên Ban Bí thư không đồng tình với cách xử lý ông Phúc như vừa rồi. Chú kiểm tra lại mà xem. Theo cháu, việc gì của tỉnh thì tỉnh nên xử lý sớm đừng để trên Trung ương thò tay vào.

- Có chuyện ấy à? Nếu vậy thì phải giải quyết sớm thôi. Được, tôi sẽ bàn với các anh lãnh đạo. Kể ra nếu ở trên Trung ương có ông nào phân về cho một câu thì xử lý dễ lắm.

- Cháu có bản copy đây, chả lẽ chú lại chưa biết ư? Còn cần cú phân, đơn giản mà chú. Cháu đảm bảo rằng Bí thư sẽ phải mời chú lên để bàn về việc xử lý Trần Phúc - Nói rồi Tiến mở cặp lấy ra một lá đơn dài đến ba trang, đồng thời đưa một phong bì cho ông Chi - Bố con cháu gọi là có chút quà Tết gửi chú. Cũng xin nói với chú trước, Tết này bố con cháu không đến chúc Tết chú đâu. Cháu biết cô chú rất giữ ý, không muốn các doanh nghiệp đến nhà quà cáp lúc tết nhất.

Ông Chi cầm lá đơn liếc qua:

- Lại mấy ông này. Cậu biết không, người đứng chủ đơn ngày xưa là đại tá quân đội nhưng đã từng bị ra tòa án binh. Bị tù treo, bây giờ nghỉ ở nhà suốt ngày làm đơn kiện tụng tố cáo lung tung, mà hơi tí lại giơ cái danh cựu chiến binh, lão thành cách mạng. Ủy ban lắm lúc cũng mệt. Còn quà tết

của hai bố con, tôi xin nhận nhưng chỉ nhận mừng tuổi thôi.

Nói rồi, ông Chi mở phong bì trong đó toàn đôla:

- Sao lại cho tôi lắm đến như thế này? Tôi chỉ lấy một tờ mừng tuổi thôi.

- Ấy chết. Anh làm như vậy thì bố con em áy náy lắm. Lúc đầu em đã nói công lao của anh gây dựng cho hai bố con em thật là lớn. Chả nhẽ lại lập sinh từ cho anh, chứ nếu được em sẽ làm ngay một sinh từ ở trang trại.

Nói rồi Túy giằng lấy tập phong bì và nhét bằng được vào phía trong túi áo complê của ông Chi.

*

Tại trang trại Thiên Sơn buổi đêm. Một bầu không khí yên tĩnh bao trùm khắp trang trại. Trong các phòng nghỉ của công nhân mọi người đã ngủ say. Nhưng ở tại khu kho phía khuất xa, Hà, Túy cùng hai công nhân nữa đang đứng bên cạnh đồng khung nhà sàn bằng gỗ. Bằng con mắt thành thạo Hà chỉ vào một cây gỗ:

- Nhắc cây này ra. Chúng mày mở chỗ này - Hấn chỉ vào giữa thân cây.

Một người công nhân lấy đục lần vào một kẽ hở trên thân cây gỗ và bắt đầu nạy ra. Hóa ra bên trong có một hốc nhỏ. Hấn thò tay vào và lôi ra hai

gói hêrôin rồi lại bịt miếng gỗ lại. Túy cầm gói hêrôin, lấy dao nhỏ khoét một tí và đưa lên miệng nhấm rồi gật gù:

- Hàng được đấy.

Tiếp theo chúng lại nạy ở một số cây gỗ khác và lấy ra được hơn hai chục bánh. Hà cho tất cả vào một chiếc cặp xách lên phòng Túy. Còn hai người công nhân thì lại đi về phòng ngủ.

Từ phòng riêng của mình, Tâm vạch riđô quan sát nhưng anh chỉ thấy bốn người đang làm gì đó ở khu kho.

Trong phòng của Túy, Hà hỏi:

- Số hàng này anh định chuyển đi đâu?

- Có nơi tiêu thụ rồi. Nhưng như thế này họ vẫn chê là ít. Ngày mai chú đi lên Lai Châu làm sao mang về được ngân này nữa. Trên đấy còn mấy bộ khung nhà?

- Còn một bộ.

- Không đưa về theo cách này nữa. Chú chuẩn bị hàng, anh sẽ ký hợp đồng với Xí nghiệp bánh đậu xanh ở Hải Dương và mua hai tấn xuất sang Trung Quốc bằng xe đông lạnh. Khi nào quay về thì dùng xe đó chở hàng. Còn việc này nữa, thằng Hòa "đen" đã nhận lời làm với chúng ta. Ngày trước nó có một mối hàng rất hay ở trên Lai Châu và ở Nghệ An. Mấy năm vừa rồi nó không quan hệ, bây giờ giao cho nó móc lại. Nhưng hàng không được đưa về đây nữa mà phải chọn chỗ khác.

Hà rụt rè:

- Anh ạ, anh nên xem lại việc chuyển tiền cho Tiến. Chị nhà có vẻ khó chịu với Tiến lắm rồi. Anh thấy đấy "nữ nhân nan hóa", khi các mục ấy khùng lên vì tiền và vì tình thì không có điều gì họ không dám làm. Vì thế theo em anh không nên để chị ấy ở đây và biết quá nhiều công việc của anh em mình.

- Theo chú nên thế nào?

- Em có thiện ý thế này. Nếu bà chị thích lập công ty riêng và mở chi nhánh ở Hà Nội, thành phố Hồ Chí Minh, anh nên đồng ý, phải tách chị ấy ra.

- Tao cũng đã nghĩ đến điều đó. Nhưng tao biết bà ấy muốn đi xa là vẫn mơ tưởng đến thằng bồ cũ.

- Đó là chuyện vặt mà anh. Anh có hai thằng con trai một đứa con gái, số đứa hương khói như thế là quá đủ. Còn như bà chị cũng chỉ là một thứ cây cảnh. Không có cây này ta bày cây khác, quan trọng gì.

Túy thờ người hồi lâu, rồi nói với vẻ chán chường:

- Nhưng tao không thể chịu được về thằng bồ cũ của nó.

- Anh để em xử lý cho. Xin hứa với anh nó sẽ không dám bén mảng đến.

- Được. Chú làm thế nào thì tùy. Nhưng đừng để công an nó sờ đến. Còn chuyện thằng kỹ sư Tâm, chú thấy thế nào?

- Thằng ấy tin được.

- Không. Tao chưa yên tâm. Tao thấy ánh mắt nó lạ lắm. Thứ hai tuần tới mày lẳng lặng về tận công ty cũ của nó xem sao. Mày nhớ bài học lão Lê Minh chưa. Công an dám bày ra chuyện kỷ luật thằng cha Tường, cho nó lập doanh nghiệp để rồi nó điều tra cách làm ăn của Lê Minh... Vậy lấy gì đảm bảo họ không giở võ cũ với mình.

- Em hiểu. Muốn điều tra nó thì khó gì đâu. Nhưng ngày xưa nó làm tít mù tận trong Thanh Hóa. Theo thằng Hiếu cho em biết thì thằng Tấn không hề quan tâm gì đến công việc của chúng ta. Điều nó thắc mắc duy nhất là tại sao anh lại đại dốt đi mua các khung nhà toàn bằng gỗ đều. Nó bảo nếu giao cho nó chọn gỗ thì không thể có loại gỗ vớ vẩn như vậy.

Túy sáng mắt lên:

- Hay. Tại sao ta không cho nó đi làm việc này. Nó sẽ đi mua gỗ, còn việc xử lý thế nào thì ta làm sau. Như vậy càng được tiếng là minh bạch không có gì khuất tất.

Hà ra về, còn mình Túy ngồi lại. Túy mở tủ lấy ra một túi tiền vừa đôla vừa tiền Việt. Hắn cầm những tập tiền âu yếm đưa lên hít thêm thuồng. Rồi Túy nhắc chiếc bình cắm hoa

rất lớn ở góc nhà ra, cây viên gạch và thả tiền xuống đó.

*

Trong lúc Công an tỉnh đang tập trung điều tra về Thiên Sơn thì có một người khác cũng lảng lảng đi thu thập tài liệu về Thiên Sơn và về Công ty Thành Đạt, đó là nhà báo Vọng. Tại trụ sở của tòa báo, Vọng trình bày với anh phụ trách:

- Thưa anh, theo kết quả kiểm toán thì năm vừa rồi, Công ty Thiên Sơn đã nộp thuế hơn hai trăm triệu và số lãi ròng là một tỉ tám. Nhưng theo em biết thì với tất cả số lượng hàng nông sản thực phẩm của công ty đã xuất không thể nào có con số lãi lớn như vậy. Bên cạnh đó em cũng có một số thông tin về Công ty Thành Đạt có những biểu hiện lừa đảo về đất cát. Vì thế em muốn anh cho em thời gian để điều tra. Còn việc này nữa nhưng anh phải giữ thật kín. Có người nói với em rằng, ông Túy vẫn buôn ma túy nhưng không bán trong nội địa mà chuyển ra nước ngoài.

- Sao cậu không làm báo cáo gửi Công an tỉnh, hoặc gửi Bộ Công an.

- Em muốn có thêm chứng cứ đã.

- Vậy bước đi của cậu là như thế nào?

- Em sẽ đến trang trại Thiên Sơn xin viết một phóng sự về quá trình xây dựng phát triển của Thiên Sơn rồi từ đó em sẽ tìm ra được những

điểm bất hợp lý về tài chính. Trước mắt phải như vậy đã.

- Tôi đồng ý. Và việc này chỉ có cậu với tôi biết mà thôi.

*

Buổi sáng, Túy ngồi ăn sáng, bữa ăn sáng của ông ta hết sức đơn giản. Chỉ là một chiếc bánh mì chấm với đường nhưng vợ Túy thì ăn uống rất là cầu kỳ: Chim bồ câu hầm hạt sen, sữa canxi và kẹo sôcôla. Đạo này trong Liễu đẹp ra hẳn, hai má lúc nào cũng phơn phớt hồng, mắt long lanh ươn ướt và dáng đi thì lại có tung tăng lắm. Cái sự thay đổi đó, một gã đàn ông thô thiển và chỉ biết nghĩ mưu nghĩ kế tính tiền như Túy không thể nào biết được, hoặc giả là hẳn cũng không còn thời gian đâu mà để ý tới. Nhưng có một người biết rõ chính là Hà. Biết bà chủ đang sung sướng, Hà bèn nói với Túy là cho Liễu hàng tuần đi lên Hà Nội để sửa sang sắc đẹp và nếu cần cho một vệ sĩ đi kèm. Túy đồng ý nhưng không dám cho vệ sĩ bởi sợ Liễu nổi cơn tam bành lên thì khốn. Nhưng Túy giao cho Hà "chịu trách nhiệm giám sát. Nếu để cô ấy lén lút gặp bồ cù thì đời mày ra cái lạt". Hà thông báo tin đó đó cho Liễu và cái giá được trả là đúng năm ngàn đô la. Từ đấy, tuần nào Liễu cũng lên Hà Nội và thường là bắt Hà đi cùng để che mắt Túy. Nhưng đến Hà Nội thì Hà cứ việc tìm một nhà

ngủ và gọi gái đến hú hỉ, còn Liễu, sau khi chăm sóc sắc đẹp lại đến sống với người yêu.

Liễu nhìn chồng ăn và cần nhần:

- Sao mà anh cứ làm khổ thân mình thế. Tiền thì nhiều mà ăn uống thì cứ như thời xưa ấy.

- Anh thích như vậy, chứ có phải tiếc tiền đâu.

- Chả thế mà người ta bảo anh là thằng keo kiệt, ra chợ mua con gà cũng mặc cả hết cả tiếng.

- Mua bán mà không mặc cả người ta cho rằng mình hợm của. Vả lại, anh có cướp được tiền thiên hạ đâu. Còn việc em định lập công ty thì đã xúc tiến đến đâu rồi?

- Tay Hà đang giúp em làm thủ tục, còn cậu Tấn kỹ sư thì đang lên cho em một kế hoạch kinh doanh và những nguyên tắc hoạt động của một văn phòng công ty. Cậu ấy rất thông minh, kể ra em làm giám đốc mà có một người giúp việc như cậu ấy thì tốt quá.

- Nếu em muốn anh chuyển nó cho em. Nhưng mà này nó thông minh hay là nó đẹp giai?

Liễu cười khẩy, rồi nhìn chồng bằng ánh mắt khinh bỉ ra mặt:

- Vớ vẩn, cái thằng chíp con ấy bằng tuổi đứa thứ tư nhà em. Mà này, dạo này ông già rồi thì phải, hay ghen bóng ghen gió. Người bảo "lục thập như nhi", sáu mươi tuổi, tính tình như trẻ con, hay hờn dỗi, ông đúng như thế đấy.

Túy cười khùng khục:

- Em không biết bây giờ đang có một phi công trẻ cuối máy bay bà già à?

Liều nổi nóng:

- Vậy thì anh kiếm cho tôi một lão già mà lê không nổi nữa để anh yên tâm. Mà anh thì cũng trẻ trung gì, tôi đặt lưng xuống giường là ngáy như lợn xề.

- Nói vậy thôi, nếu em cần thằng Tấn, anh đồng ý. Còn tiền cho công ty, trước mắt anh chuyển cho em hai trăm triệu, được chưa?

- Hai trăm triệu? Với tôi thì anh đo lọ nước mắm đếm củ dưa hành, còn với con anh sao mà rộng rãi thế?

- Em lại gay gắt rồi, chuyện thằng Tiến là chuyện khác. Bước đầu em cứ làm như vậy, sau này phát triển đến đâu, cần bao nhiêu anh rút vốn.

- Không được, em muốn công ty của em vốn pháp định phải là một tỉ!

- Nhiều quá, không cần đến thế. Thôi, anh đưa cho em một nửa.

Vừa lúc đó có người chạy vào nói:

- Thưa ông, có anh nhà báo Vọng đến xin gặp.

- Mời vào, mời vào - Túy vui mừng - Mình đang cần nhà báo thì tay này đến, em có nghe tiếng nhà báo Vọng không?

- Nghe nói ngày xưa đã từng bị bọn xã hội đen nện cho gần chết.

- Đó là một nhà báo đang nổi. Hấn viết phóng sự khá lắm, năm vừa rồi được giải báo chí toàn quốc đấy. Em chuẩn bị cho anh một phòng, anh sẽ mời anh ta ở lại đây vài hôm để anh ta tha hồ tìm hiểu về Thiên Sơn.

Nói rồi Túy đi vào phòng khách đón Vọng. Liễu ở lại một mình đang suy nghĩ ngơ ngẩn điều gì đó thì Hà vào, Liễu lên giọng kể cả:

- Chú ngồi đây. Chuyện hôm nọ, tôi hỏi chú, là do chú tình cờ biết hay do ông ấy sai khiến?

- Chị quan tâm ba cái việc lật vật ấy làm gì. Tăm lòng em thế nào, chị hiểu quá rồi còn gì.

- Tôi rất cảm ơn chú, nhưng có điều tôi phải tìm hiểu cho ra nhẽ. Nếu là ông ấy cử người đi giám sát, dò xét chuyện riêng tư của tôi, thì tôi sẽ rũ áo ra đi khỏi căn nhà này ngay.

- Em xin chị, anh ấy không dám dò xét chị đâu. Chẳng qua là hôm đó, có thằng nào ấy là bạn anh Tiến, trông thấy chị đi vào nhà nghỉ liền gọi cho Tiến. Hấn ta gọi cho ông nhà và ông ấy lệnh cho em. Còn tăm lòng em với bà chị thế nào, chị quá rõ còn gì.

Nhắc đến Tiến, Liễu sầm mặt:

- Thằng chó này. Nếu giết được chị, nó cũng sẽ không tha đâu. Vừa rồi, nó lừa người ta, bán mấy hecta đất, lãi hơn một chục tỷ, vậy mà bố nó có được đồng nào không. Chú có biết từ năm ngoái đến nay, ông ấy rót cho nó bao nhiêu tiền rồi không?

- Em làm sao biết được.
- Phải là hàng tử. Nghe nói nó lại còn định làm mối cho ông ấy một bà quan chức nào đó có chồng đã chết bảy năm rồi. Nó còn tung tin là mệnh tôi và ông ấy khắc nhau, nếu sống với tôi, ông ấy chết trẻ.

- Chị tin làm gì. Có gì khó khăn, chị cứ gọi em.

- Tôi tin chú. Nghe nói chú định sửa lại căn nhà trên phố phải không. Chị giúp cho chút ít.

Liều vào nhà, lấy tiền đưa cho Hà. Cầm số tiền lớn, Hà mừng run người:

- Em cảm ơn chị.

Hà giấu tiền vào trong bụng đi ra ngoài thì gặp ngay đứa đi cùng hôm nọ. Nó phát hiện ra ngay cục tiền lồi lên dưới áo:

- Ông anh được bà chị thưởng đấy à?

- Tao vay để sửa nhà- Hà vội nói dối.

- Em cũng đang cần vay để mua xe. Thôi, ông anh bây giờ là đệ tử của bà chị, vay lúc nào chả được. Cho em vay ông anh dăm triệu, được không?

Hà biết là không nuốt trôi một mình bèn giả giọng vui vẻ:

- Đùa mày thôi, bà chị thưởng cho đây- Nói rồi Hà bỏ cục tiền trong người ra - Tao cũng chưa biết là bao nhiêu.

Thằng kia cầm cục tiền, liếc qua:

- Mười lăm triệu. Thôi, ông anh công lớn thưởng nhiều, em chỉ dám xin tý lộc rơi lộc vãi.

Nói rồi, hấn điềm nhiên xé ba số tiền và lấy đi một phần. Chờ cho hấn đi khỏi, Hạ nghiêng răng nhìn theo.

*

Vọng vào phòng khách đang ngồi chờ thì vô tình Tâm đi qua, nhìn thấy Tâm, Vọng trở mắt, Tâm cũng nhìn thấy và anh sững người.